

A Miss Bridgerton miatt FOLYTATÁSA

A *New York Times* BESTSELLERSZERZŐJE

JULIA QUINN

Szerelem
postafordultával

A Rokesby család-SOROZAT MÁSODIK KÖTETE

GABO

Első fejezet

MANHATTAN-SZIGET

1779 JÚNIUSA

Sajgott a feje.

Pontosabban: *rettenetesen* sajgott a feje.

Igazából nem is nagyon tudta megállapítani, hogy mi-féle fájdalom ez. Lehet, hogy fejbe lőtték egy muskétával. Ez valószínűnek tűnt, tekintve, hogy jelenleg New Yorkban tartózkodik (vagy talán Connecticutban?), és rangjára nézve jelenleg Öfelsége hadseregének kapitánya.

Háború folyik, ha esetleg valaki nem vette volna észre.

De az a bizonyos lüktetés – az, ami olyan volt, mintha valaki a koponyáját ágyúval (nem ágyúgolyóval, hanem igazi ágyúval) verte volna be – arra utalt, hogy egy tompább tárggyal, és nem golyóval támadtak rá.

Talán egy üllővel. Amit két emelet magasból dobtak le rá.

De ha éppen a pozitív oldalát nézi a dolognak, az efféle fájdalom éppenséggel arra utal, hogy nem halt meg, ami szintén valószínű végkifejlet lett volna, tekintve ugyanazokat a tényeket, amelyek miatt úgy vélte, hogy esetleg meglőtték.

Az imént említett háború pedig... Olyankor bizony sokan meghalnak.

Ijesztő rendszerességgel.

Szóval ő nem halt meg. Ez jó. Ugyanakkor abban sem volt biztos, hogy pontosan hol lehet. A nyilvánvaló következő lépés az lenne, ha kinyitná a szemét, de a szemhéján elég fény szüremlett át ahhoz, hogy tudja, nappal van, és ugyan elméletben szívesen nézett volna szembe a tényekkel, egészen biztos volt benne, hogy a gyakorlatban most ebbe belevakulna.

Ezért inkább lehunyva tartotta a szemét.

De azért fülelt.

Nincs egyedül. Magát a beszélgetést nem tudta kivenni, de szófoszlányok és tevékenység zaja jutott el hozzá. Emberek járkáltak körülötte, letettek ezt-azt az asztalra, és mintha széket húztak volna végig a padlón.

Valaki fájdalmasan hörgött.

A legtöbb hang férfitől származott, de legalább egy hölgy biztosan tartózkodott a közelben. Elég közel volt ahhoz, hogy hallja a lélegzését. Neszezett, ahogy tette a dolgát, és hamarosan ki is derült, mi az: megigazgatta rajta a takarót, megérintette a homlokát a kézfejével.

Tetszettek neki ezek a kis neszek, a halk hümmögés, és a sóhajok, amelyeket a hölgy valószínűleg észre sem vesz. És jó illat áradt felőle, egy kicsit citromra, egy kicsit szappanra emlékeztetett.

És nehéz kétkezi munkára.

Ismerte ezt a szagot. Ő is árasztott már hasonlót, bár általában rövid ideig, mert elég hamar valóságos bűzzé változott.

A hölgyön azonban inkább kellemesnek hatott. Talán egy kicsit földesnek. Vajon ki lehet, és miért gondoskodik róla ilyen odaadóan?

– Hogy van ma a beteg?

Edward meg sem moccant. Ez új hang, férfié. Nem volt benne biztos, hogy szeretné, ha észrevennék, hogy felébredt.

Habár abban sem volt biztos, miért vonakodott ettől ennyire.

– Ugyanúgy – válaszolt a nő.

– Aggódom. Ha nem ébred fel hamarosan...

– Tudom – mondta a nő. Ingerültség volt a hangjában, amit Edward különösnek talált.

– Sikerült rávennie, hogy egyen a levesből?

– Csak pár kanállal evett. Attól félttem, hogy félrenyel, ha többet is megpróbálok belediktálni.

A férfi mintha helyeslően dűnnyögött volna.

– Pontosan mennyi ideje van ebben az állapotban?

– Egy hete, uram. Négy nap, mielőtt megérkeztem, és azóta még három.

Egy hét. Edward ezen elgondolkodott. Ha egy hét, akkor... március van? Vagy április?

Nem... Lehet, hogy csak február. És ez valószínűleg inkább New York, nem pedig Connecticut.

Ám ez még mindig nem magyarázta meg, hogy miért fájt ilyen irgalmatlanul a feje. Nyilván valami baleset érte. Vagy talán rátámadtak?

– Semmi változás nem történt? – kérdezte a férfi, habár a nő az imént pont erre tett utalást.

Minden bizonnyal a hölgy jóval türelmesebb, mint Edward, mert csendes, lágy hangon válaszolt.

– Nem, uram. Semmi.

A férfi megint horkantásféle hangot adott ki. Edward nem tudta értelmezni.

– Nos... – A hölgy megköszörülte a torkát. – Kapott bármi hírt a fivérem felől?

Fivére felől? Ki lehet a fivére?

– Attól tartok, nem, Mrs. Rokesby.

Mrs. Rokesby?

– Közel három hónap telt el... – mondta a hölgy csendesen.

Mrs. Rokesby? Edward nagyon szeretett volna visszatérni erre az apró részletre. Tudomása szerint csak egyetlen Rokesby tartózkodott Észak-Amerikában, és az ő. Szóval, ha a hölgy Mrs. Rokesby...

– Szerintem – hallotta a férfit – jobb lenne, ha az erejét a férje ápolására fordítaná.

A férje?

– Biztosíthatom – érkezett a felelet, ismét némi ingerültséget sugallva –, hogy roppant lelkiismeretesen gondoskodom róla.

Férje? Azt mondták, hogy ő a nő *férje*? Talán megnősült? Nem nősülhetett meg. Hogy lehet, hogy megnősült, és még csak nem is emlékszik rá?

Ki ez a nő?

Edward szíve dobolni kezdett. Mi az ördög történik vele?

– Mintha mondani akarna valamit... – jegyezte meg a férfi.

– Nem hinném.

Ekkor a nő hirtelen mozdulatot tett. Megérintette, először az arcát, aztán a mellkasát, és még a nyilvánvaló aggodalmán át is volt valami megnyugtató a mozdulataiban, valami tagadhatatlanul kellemes.

– Edward? – Fogta meg a kezét a nő. Többször végigsimított rajta, az ujjaival finoman érintve a bőrét. – Hall engem?

Válaszolnia kellene. Hiszen az asszony aggódik. Milyen úriember az olyan, aki nem akarja csillapítani egy hölgy aggodalmát?

– Attól tartok, nincs velünk – mondta a férfi jóval kevesebb gyengédséggel, mint amit Edward megfelelőnek talált volna.

– Még lélegzik – mondta a nő makacsul.

A férfi erre semmit sem szólt, de az arcára bizonyosan szánalom ült ki, mert a nő megismételte, amit mondott, immár hangosabban.

– *Még lélegzik.*

– Mrs. Rokesby...

Edward érezte, hogy a nő megszorítja a kezét, majd a másik kezét is ráteszi. Az ujjai Edwardéin nyugodtak. Afféle apró ölelés volt, de Edwardnak a lelkéig hatolt.

– Még lélegzik, ezredes – mondta a nő csendes eltökéltséggel. – És amíg így van, én itt leszek mellette. Lehet, hogy Thomasnak nem segíthetek, de...

Thomas. Thomas Harcourt. *Ez lesz a kapocs. A hölgy bizonyára Thomas húga. Cecilia. Őt jól ismeri.*

Vagy nem. Valójában sosem találkozott vele, de úgy érezte, hogy ismeri. A regimentben nem volt még egy katonára, akinek olyan rendszerességgel hozott volna levelet a posta, mint Thomasnak. Thomas kétszer annyi levelet kapott otthonról, mint Edward, pedig neki négy testvére volt, míg barátjának csak egy.

Cecilia Harcourt. Mi a csudát keres Észak-Amerikában? Derbyshire-ben kellene lennie, abban a kisvárosban, amelyet Thomas annyira igyekezett hátrahagyni. Ahol a hőforrások vannak. Matlock. Nem, Matlock Bath.

Edward sosem járt ott, de bájosnak képzelte. Természetesen nem Thomas leírása alapján; a barátja jobban kedvelte

a nagyvárosi nyüzsgést, és alig várta, hogy bevonulhasson, és otthagyhassa a települést. Cecilia azonban más volt. A leveleiben a kis derbyshire-i város életre kelt, és Edward már-már úgy érezte, hogy még a szomszédokat is felismerné, ha ellátogatna oda.

A kisasszony roppant szellemes volt. Egek, nagyon is az. Thomas annyit nevetett a levelein, hogy Edward végül rávette, hogy olvassa fel neki.

Az egyik nap, amikor Thomas épp a válaszát vetette papírra, Edward annyiszor félbeszakította, hogy Thomas végül felállt a székből, és átadta neki a pennát.

– Írj neki! – mondta. És ő írt is.

Természetesen nem külön levelet. Edward sosem írhattott volna neki közvetlenül. Az végtelenül illetlen lett volna, és ő képtelen lenne így inzultálni egy kisasszonyt. De pár sort odafirkantott Thomas levelei végére, és valahányszor Cecilia válaszolt, pár sorban neki is üzent.

Thomas mindig magánál tartotta a húgáról készült miniatúrát, és noha azt mondta, hogy a képecske már több éve készült, Edward rendre azon kapta magát, hogy bámulja, tanulmányozza a fiatal lányról készült aprócska portrét, és azon mereng, vajon a haja csakugyan ilyen feltűnően aranylós, vagy hogy valóban így mosolyog-e, összezárt ajakkal, titokzatosan.

Valamiért úgy gondolta, hogy nem. Nem keltett titokzatos benyomást. A mosolya biztosan napfényes és szabad. Edward úgy érezte, szívesen találkozna vele, amint ennek az istenverte háborúnak vége. Persze Thomasnak erről soha egy szót sem szólt.

Az furcsa lett volna.

És most Cecilia itt van. A kolóniákon. Ami érthetetlen, de persze minek van mostanság értelme? Edward feje megsérült, és ezek szerint Thomasnak nyoma veszett, és...

Edward erősen törte a fejét...

...és minden jel arra utalt, hogy feleségül vette Cecilia Harcourtot.

Kinyitotta a szemét, és megpróbált a fölé hajoló zöldszemű nőre nézni.

– Cecilia?

Ceciliának három napja is volt arra, hogy elképzelje, Edward Rokesby mit fog mondani, amikor végre felébred. Számos lehetőség felötlött benne, és a legvalószínűbbnek a következőt találta: „Maga meg ki a fene?”

Nem lett volna ostoba kérdés.

Mert bármit is gondol Stubbs ezredes – bármit is gondol bárki ebben a rosszul felszerelt hadikórházban, a neve nem Cecilia Rokesby, hanem Cecilia Harcourt, és egészen határozottan nem a felesége ennek a meglehetősen jóképű, sötét hajú férfinak, aki itt fekszik a betegágynban.

Ami pedig a félreértés forrását illeti...

Talán annak köszönhető, hogy a férfi felettese, két katonatársa és egy írnok előtt Mr. Rokesby feleségének vallotta magát.

Akkor és ott jó ötletnek tűnt.

Nem könnyű szívvel érkezett New Yorkba. Tudatában volt annak, mennyi veszéllyel jár, hogy a háború dúlta kolóniákra utazik, nem is beszélve a viharos óceánon való átkelésről. De az édesapja elhunyt, aztán hírt kapott arról, hogy Thomas megsebesült, majd az az átkozott unokaafivére is megérkezett, hogy körülszimatoljon Marswellben...

Nem maradhatott Derbyshire-ben. És nem volt hova mennie.

Így hát élete valószínűleg egyetlen hirtelen hozott döntésével összecsomagolt, elásta az ezüstöt a kert végében, és jegyet váltott a Liverpoolból New Yorkba induló hajóra. Azonban amikor megérkezett, Thomast sehol sem találta.

A regimentjét felkutatta, de senki sem szolgált válasszal a kérdéseire, és amikor csak nem hagyta abba a faggatózást, a hadsereg vezérkara úgy hessegette el, mint egy pimasz legyet. Nem vettek róla tudomást, lenézték, és nagy valószínűséggel hazudtak is neki. Szinte az összes pénzt elköltötte, naponta csak egyszer étkezett, és egy szállón lakott egy aprócska szobában, egy olyan nőszemély szomszédságában, aki akár prostituált is lehetett.

(Az egészen biztos volt, hogy férfi vendégeket fogadott, a kérdés csak annyi, hogy elfogadott-e érte pénzt vagy sem. És Cecilia, ha őszinte volt magához, remélte, hogy kap érte pénzt, mert bármit is csinált ez a nő, nagyon nehéz munkának hallatszott.)

Közel egy hét telt el, és még mindig nem jutott semmi-re, de akkor fél füllel meghallotta, ahogy az egyik katona azt mondja a társának, hogy pár nappal korábban egy férfit hoztak be a kórházba. A fejét sérülés érte, és most eszméletlen. A neve Rokesby.

Edward Rokesby. Csak ő lehet.

Cecilia valójában még sosem látta a férfit, de a fivére legjobb barátja volt, és Cecilia úgy érezte, ismeri. Például tudta róla, hogy kenti, Manston grófjának másodszülött fia, az egyik öccse a tengerészetnél szolgál, a másik pedig az Etonra jár. A húga már férjnél van, de még nincsenek gyerekei, és az otthoni dolgok közül leginkább a szakácsnőjük egreskrémje hiányzott.

A bátyját George-nak hívják, és Ceciliát egészen meglepte, amikor Edward bevallotta, hogy nem irigylti tőle az örökösi címet. A grófi címmel a szabadság nyugtalanító hiánya jár – írta egyszer –, és tudja, hogy az ő helye itt van a hadseregben, és harcolnia kell a királyért és a hazáért.

Cecilia feltételezte, hogy külső szemlélő megdöbbenne a levelezésük meghittségén, de már megtanulta, hogy a háború filozófust farag az emberből. És talán ez az oka annak is, hogy Edward Rokesby elkezdett neki szóló rövid üzeneteket biggyeszteni Thomas leveleinek végére. Volt valami megnyugtató abban, hogy egy idegennel oszthatja meg a gondolatait. Könnyű volt merésznek lenni olyasvalakivel, akivel sosem fog találkozni sem vacsoraasztalnál, sem egy szalonban.

Legalábbis ez volt Cecilia elmélete. Talán a férfi pontosan ugyanezeket írja a családjának és kenti barátainak. A fivére említette, hogy barátja „szinte már jegyben jár” a szomszéd kisasszonnyal. Nyilván Edward neki is ír.

És persze Edward nem *személyesen* Ceciliának írt. Először csak Thomas tolmácsolásában hallott felőle: *Edward ezt és ezt mondja*, vagy: *Rokesby kapitány megkért, hogy jegyezzem meg...*

Az első pár üzenet rettenetesen mulatságos volt, és Cecilia, aki ott rekedt Marswellben az egyre növekvő számlahegyekkel és a közömbös édesapjával, örült, hogy a férfi szavai mosolyt csálnak az arcára. Éppen ezért hasonlóképp válaszolt: pár sort címezve neki a fivérének szóló leveleiben: *kérlek, mondd meg Rokesby kapitánynak...* Majd később: *Úgy vélem, Rokesby kapitánynak roppant mód tetszene a...*

Aztán az egyik nap a fivérétől érkezett levélben egy idegen kézzel írt bekezdés is volt. Rövid üdvözlés, épp csak

a vadvirágok leírása szerepelt benne, de Edward tollából. Így írta alá:

Odaadó híve,

Edward Rokesby kapitány.

Odaadó híve.

Odaadó híve.

Buta kis mosoly ült ki az arcára, és igazán csacsinak érezte magát. Egy olyan férfi után epekedik, akivel még csak nem is találkozott.

Egy férfi után, akivel valószínűleg *soha* nem is fog találkozni.

De nem tehetett róla. Nem számított, hogy a nyári nap ragyogón csillant meg a tavak vizén – miután a fivére távozott, Derbyshire-ben az élet örökké szürkének hatott. A napjai szinte minden változatosság nélkül fonódtak egymásba. Cecilia vezette a háztartást, ellenőrizte a költségvetést, gondozta az apját, nem mintha a férfi ezt bármikor is észrevette volna. A faluban időnként szerveztek táncmulatságot, de a vele egyidős férfiak több mint fele már bevonult, vagy katonai szolgálatra jelentkezett, és a táncparkett körül mindig kétszer annyi hölgy ücsörgött, mint ahány úriember megjelent.

Így hát, amikor egy gróf fia vadvirágokról írt neki... A szíve nagyot dobbant.

Az utóbbi pár évben ennél közelebb nem is került flörtöléshez.

Ám amikor úgy döntött, hogy New Yorkba utazik, a fivére, nem pedig Edward Rokesby járt az eszében. Amikor megérkezett az a küldönc Thomas parancsnokának üzenetével...

Az volt élete legszörnyűbb napja.

A levelet természetesen az édesapjának címezték. Cecilia megköszönte a küldöncnek, és gondoskodott arról, hogy

valami ételt kapjon lent a konyhában, de egy szóval sem említette meg, hogy Walter Harcourt három nappal korábban váratlanul elhunyt. A borítékformára hajtogatott értesítést felvitte a szobájába, magára zárta az ajtót, és percekig csak nézte a levelet reszketve, majd minden bátorságát összeszedve becsúsztotta az ujját a pecsétviasz alá.

Az első, amit érzett, megkönnyebbülés volt. Annyira biztos volt benne, hogy a levélben az áll majd, hogy Thomas meghalt, és most már nem maradt senkije ezen a világon, aki igazán szereti, hogy a sérülés szinte áldásnak tűnt a szemében.

De hamarosan felbukkant unokafivére, Horace.

Ceciliát nem lepte meg, hogy eljött a nagybátyja temetésére. Végül is az illem ezt diktálja, még akkor is, ha nem kötötte össze a rokonokat különösebben szoros barátság. Ám Horace ott maradt. A jóisten a megmondhatója, hogy mennyire idegesítően viselkedett. Nem beszélt, hanem prédikált, és Cecilia két lépést sem tudott megtenni anélkül, hogy a férfi ne oldalazott volna oda mellé, hogy kifejezze mélységes aggodalmát Cecilia lelki békéje miatt.

Ami még ennél is rosszabb volt, folyamatosan megjegyzéseket tett Thomasra, és hogy mennyire veszélyes a katonai élet a kolóniákon. Hát nem lenne nagy megkönnyebbülés mindenkinek, ha Thomas inkább elfoglalná az őt megillető helyet Marswell uraként?

Természetesen a ki nem mondott üzenet az volt, hogy amennyiben Thomas nem tér vissza, Horace örököl mindent.

Ostoba, átkozott hitbizomány! Cecilia tudta, hogy tisztelnie kellene az elődeit, de az isten szerelmére, ha visszamehetne az időben, akkor megkeresné az üknagyapját, és kitekerné a nyakát. Ő vásárolta meg a földet és építette

a házat, majd a nagyzási hóhortja és a dinasztiaíráról szőtt álmái arra sarkallták, hogy szigorú hitbizományt hagyjon meg. Marswellnek apáról fiúra kell szállnia, és ha fiú nincs, akkor bármelyik unokafivér megteszi. Mit számít, hogy Cecilia egész életében itt élt, hogy ismeri minden rejtett zugát és szegletét, hogy a szolgálók megbíznak benne és tisztelik. Ha Thomas meghal, Horace átvonul ide Lancashire-ből, és mindent elvesz tőle.

Cecilia megpróbálta elhallgatni előle, hogy Thomas megsebesült, de az efféle híreket nem lehet titokban tartani. Valamelyik jó szándékú szomszédnak eljárhatott a szája, mert Horace egy teljes napot sem várt a temetés után, hogy kijelentse, Cecilia legközelebbi férfi rokonaként felelősséget kell vállalnia a megélhetéséért.

– Nyilvánvaló tehát – tette hozzá –, hogy össze kell házasodnunk.

Nem! – gondolta Cecilia döbbsen némaságban. *Dehogyan kell összeházasodniuk!*

– Nézzen szembe a tényekkel – folytatta Horace közelebb lépve a lányhoz. – Egyedül van. Nem maradhat, ki tudja, meddig, gardedám nélkül Marswellben.

– Meglátogatom a nagynénémet – közölte Cecilia.

– Sophie-t? – legyintett Horace. – Ő aligha alkalmas a feladatra.

– A másik nagynénémet. Dorcast.

A férfi szeme összeszűkült.

– Sosem hallottam Dorcas nénikénkről.

– Természetes, hogy nem – vágta rá Cecilia. – Ő az anyai nagynéném.

– És hol lakik?

Tekintve, hogy a nagynéni pusztán Cecilia képzeletének szüleménye volt, sehol, de az anyai nagyanyja skót volt, ezért Cecilia így válaszolt: – Edinburghben.

– Hátrahagyja az otthonát?

Ha ez azt jelenti, hogy elkerülheti a házasságot Horace-szal, akkor igen.

– Majd én észhez térítem! – mordult fel Horace, és mielőtt Cecilia feleszmélt volna, a férfi megcsókolta.

Cecilia mély levegőt vett, amikor Horace elengedte, és arcul csapta a férfit, aki viszonzta a pofont. Egy hét múlva Cecilia már úton volt New York felé.

Az utazás öt hétig tartott – ez bőven elég idő volt ahhoz, hogy Cecilia kétségbe vonja a döntése helyességét. Azonban tényleg fogalma sem volt arról, hogy mi mást tehetett volna. Abban sem volt biztos, Horace miért ragaszkodott annyira ahhoz, hogy feleségül vegye, amikor nagy eséllyel így is, úgy is megöröklí Marswellt. Cecilia csak arra gondolhatott, hogy a férfinak anyagi gondjai támadtak, és valahol laknia kellett. Ha elveszi Ceciliát, akkor azonnal beköltözhet a birtokra, és már csak reménykednie kell, hogy Thomas sosem tér haza.

Cecilia tudta jól, hogy az lenne a logikus döntés, ha feleségül menne az unokafivéréhez. Ha Thomas csakugyan meghalt, akkor ő ott maradhatna a szeretett szülői házban. Amely rászállna a gyerekeire.

De szent isten, azok a gyerekek egyben Horace gyerekei is lennének, és már maga a gondolat is, hogy egy ágyba feküdjön azzal az emberrel... Nem! A gondolat, hogy *együtt éljen* azzal az emberrel...

Képtelen megtenni. Marswell nem ér ennyit.

Ennek ellenére a helyzete ingatag. Horace persze nem kényszerítheti arra, hogy elfogadja a házassági ajánlatát, de

megkeserítheti az életét, és egy dologban igaza volt: nem maradhat, ki tudja, meddig, gardedám nélkül Marswellben. Cecilia már nagykorú – bár épp csak, hiszen mindössze huszonnégy esztendő –, és a körülmények miatt a barátok és szomszédok egy ideig elnézőek lennének e tekintetben, de egy egyedül élő nőt könnyen a szájára vesz a falu. Ha Ceciliának fontos a hírneve, akkor távoznia kell.

Legszívesebben sikított volna, annyira visszásnak érezte. Azzal örzi meg a neve tisztaságát, hogy egyedül kel át az óceánon... Csupán arról kellett gondoskodnia, hogy Derbyshire-ben senki se szerezzen róla tudomást.

Thomas azonban a bátyja, a védelmezője, a legjobb barátja. Őérte vállalja az utazást, amiről még ő maga is tudta, hogy felelőtlen döntés, és valószínűleg eredménytelen vállalkozás. A fertőzés sokkal több ember halálát okozza, mint a harctéri sebesülések. Azt is tudta, hogy a fivére odaveszhet, mire ő New Yorkba érkezik.

Csak épp arra nem számított, hogy ehelyett nyoma vész.

A kétségbeesés és tehetetlenség viharában hallotta meg, hogy Edward megsérült. Hajtotta a vágy, hogy legalább valakin segíthessen, ezért bemasírozott a kórházba. Ha a fivérét nem ápolhatja, akkor legalább a fivére legjobb barátjára fog gondot viselni. Így nem lesz értelmetlen a New Yorkig megtett út.

Mint kiderült, a kórház egy templomépület, amelyet elfoglalt a brit hadsereg, ami önmagában is elég különös, de amikor Cecilia elmondta, hogy meg szeretné nézni Edwardot, kertelés nélkül közölték vele, hogy nem látják szívesen. Rokesby kapitány katonatiszt, oktatta ki a meglehetősen hegyes orrú őrszem. Egy gróf fia, és jóval fontosabb beteg, mint hogy a plebsz zargassa.

Cecilia épp azon töprengett, mégis mit érthet a férfi ez alatt, amikor az leereszkedően végigmérte, és arról tájékoztatta, hogy Rokesby kapitányt egyedül a hadsereg személyzete és családtagok látogathatják.

Ezen a ponton Cecilia kifakadt: – De hiszen én a felesége vagyok!

Miután ez kibukott belőle, már tényleg nem volt viszaút.

Így belegondolva, elképesztő, hogy megúsza. Valószínűleg kihajították volna, hogy a lába sem éri a földet, ha Edward felettese nem lett volna jelen. Stubb ezredes nem a világ legnyájásabb embere, de tudott Edward és Thomas barátságáról, ezért nem lepte meg, amikor azt hallotta, hogy Edward feleségül vette a barátja húgát.

Mielőtt Cecilia végiggondolhatta volna tettei következményét, már szötte is tovább a mesét a levélben való udvarlásról és a hajón, személyes megjelenés nélkül kötött házasságukról.

Különös módon mindenki hitt neki.

Azonban képtelen volt megbánni a hazugságot. Tagadhatatlan, hogy Edward állapota sokat javult, mialatt ő gondozta. Szivaccsal letörölte a homlokát, amikor lázas volt, meg-megigazgatta a testét, hogy megelőzze a felfekvési sebeket. Az is igaz, hogy többet látott belőle, mint ami illendő egy hajadon számára, de háború idején csak félre lehet tenni a társadalmi szabályokat!

És úgysem tudja meg senki.

Nem tudja meg senki. Ezt szinte óránként elismételte magának. Ötezer mérföldre van Derbyshire-től. Minden ismerőse úgy tudja, hogy az aggszűz nagynénjéhez ment látogatóba. Mindemellett a Harcourt család nem ugyan-

abban a körben forgott, mint a Rokesbyk. Cecilia feltételezte, hogy míg Edward érdekes társasági pletykatéma lenne, ő bizonyosan nem, és lehetetlennek tartotta, hogy a Manston grófjának másodszülött fiáról szóló történetek eljutnának Matlock Bath parányi falujába.

Hogy mit tesz majd, amikor a férfi felébred...

Nos, ezt nem egészen gondolta át. De mint kiderült, nem is számított. Több száz lehetséges jelenet játszódott le benne, de egyikben sem szerepelt az, hogy a férfi felismeri.

– Cecilia? – kérdezte a férfi. Nagyokat pislogva nézett fel rá, és Cecilia egy pillanatra ledermedt, annyira megbabonázta, mennyire kék a férfi szeme.

Számíthatott volna rá.

Aztán rádöbbsent, milyen nevetséges ez a gondolat. Ugyan honnan tudhatta volna, milyen színű Edward szeme?

De akkor is. Valamiképp...

Úgy érezte, ilyesmit tudnia kellett volna.

– Felébredt... – mondta kábán. Próbált mást is mondani, de a torkára forrtak a szavak. Már az is nehezere esett, hogy levegőt vegyen, annyira elárasztották a váratlan érzelmek. Remegő kézzel hajolt előre, és megérintette a férfi homlokát. Maga sem tudta, hogy miért; a férfi már közel két napja nem volt lázas. De annyira eluralkodott rajta a kényszer, hogy megérintse, hogy a kezével is érezze azt, amit a szemével lát. Edward felébredt. *Élt.*

– Hagyja! – utasította Stubbs ezredes. – Hozzon orvost!

– *Maga* hozzon orvost! – csattant fel Cecilia, miután valamennyire feleszmélt. – Én a felesé...

A hangja megbicsaklott. Nem tudta kimondani a hangszót. Edward előtt semmiképp.

Stubbs ezredes azonban megértette a ki nem mondott szót, és valami gorombaságot morogva a bajsza alatt kiement, hogy előkerítse az orvost.

– Cecilia? – ismételte Edward. – Te mit keresel itt?

– Mindjárt elmagyarázok mindent – suttogta sietve. Az ezredes bármelyik percben visszatérhet, és nem szeretne hallgatóság előtt magyarázkodni. És azt sem szeretne volna, ha Edward elárulja, ezért gyorsan hozzátette: – Egyelőre csak...

– Hol vagytok? – szakította félbe a férfi.

Cecilia hozott még egy pokrócot. Egy újabb párnára lett volna szükség, de abból alig akadt a hevenyészett kórházban, ezért kénytelen lesz beérni az összehajtogatott pokróccal. Segített Edwardnak feljebb ülni, és a pokróccal megtámasztotta a hátát.

– Kórházban.

Edward kétkedő tekintettel nézett körül. A belső tér egyértelműen templomi volt.

– Ólomüveggel?

– Ez egy templom. Vagyis templom volt. Most kórház.

– De hol? – kérdezte Edward kissé türelmetlenül.

Cecilia keze megállt a levegőben. Valami nem stimmel. A férfi felé fordult, épp annyira, hogy a tekintetük találkozott.

– New York városában vagyunk.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, hogy...

Cecilia várt, de a férfi nem fejezte be a mondatot.

– Mit hitt, hol van? – kérdezte végül.

Edward egy pillanatig üres tekintettel bámult maga elé, majd így szólt: – Nem is tudom. Eddig...

A szó elhalt az ajkán, és az arca megrándult. Mintha fájna neki, hogy ilyen erősen el kell gondolkodnia.

– Elvileg Connecticutba kellett mennem – mondta végül.

Cecilia lassan felegyenesedett.

– Hiszen el is ment Connecticutba.

Edward ajka felnyílt.

– Csakugyan?

– Igen. Több mint egy hónapot töltött ott.

– Micsoda!? – A férfi szeme megvillant. Cecilia ijedségnek vélte.

– Nem emlékszik?

Edward a rendesnél sokkal szaporábban kezdett el pislogni.

– Több mint egy hónapot, azt mondja?

– Nekem ezt mondták. Én csak nemrég érkeztem.

– Több mint egy hónap... – ismételte. Csóválni kezdte a fejét. – Ez hogy lehetséges...

– Nem szabad túlerőltetnie magát – mondta Cecilia, és kinyúlt, hogy megint megfogja Edward kezét. Úgy tűnt, ez megnyugtatta a férfit. Az biztos, hogy Ceciliát megnyugtatta.

– Nem emlékszem... Jártam volna Connecticutban? – Kapta fel Edward a fejét, és fájdalmasan megszorította Cecilia kezét. – Hogyan lehetséges, hogy megint itt vagyok New Yorkban?

Cecilia tehetetlenül vont vállat. Ő erre nem tudja a választ.

– Nem tudom. Thomast kerestem, és meghallottam, hogy ön itt van. A Kepps-öböl közelében találtak önre, vérzett a feje.

– Thomast kereste... – visszhangozta Edward, és Cecilia szinte látta, ahogy vadul forognak a fogaskerekek a férfi fejében. – Miért kereste Thomast?

– Hírt kaptam, hogy megsebesült, de eltűnt, és...

Edward egyre jobban zihált.

– Mikor esküdtünk meg?

Cecilia felnyitotta a száját. Próbált válaszolni, tényleg próbált, de csak pár hasznavehetetlen hangot tudott kipréselni magából. Edward csakugyan úgy hiszi, hogy házasság? Hiszen eddig a napig még csak nem is látta!

– Nem emlékszem – mondta Edward.

Cecilia óvatosan válogatta meg a szavait.

– Mire nem emlékszik?

Edward elgyötört tekintettel nézett fel rá.

– Nem tudom...

Cecilia sejtette, hogy meg kellene nyugtatnia, de csak bámulni tudta. A férfi tekintete üres lett, a bőre, amely amúgy is fakó volt a betegségtől, most szinte elszürkült. Úgy markolta az ágy szélét, mintha mentőcsónak lenne, és Cecilia kényszert érzett, hogy kövesse a példáját. A csarnok forgott körülöttük, és szoros kis vājattá zsugorodott.

Cecilia alig kapott levegőt.

És Edward úgy festett, mint aki menten elájul.

Cecilia erőt vett magán, a férfi szemébe nézett, és felvette az egyetlen észszerű kérdést: – Emlékszik bármire is?